

Et og firfindstyvende Møde.

Tirsdagen den 13de Februar Kl. 1.

Sekretæren, Bønsløkke, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underkrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Straffelov for Krigsmagten.

(1ste Behandling findes i Tidenben Sp. 432 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B Sp. 929 ff.).

Udenfor de af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Vædringsforslag var intet Vædringsforslag fremkommet.

Som første Afsnit fattes under Forhandling Lovforslagets 45 første Paragrafer med dertil hørende Vædringsforslag, Nr. 1—26.

Ordføreren (Lassen): Som Ordfører for Udvalget har jeg den Ære at forelægge Ænhæget Resultatet af Udvalgets Arbejde. Jeg maa først udtale min Bællægløse over, at det er sket paa saa sent et Stadium; men jeg tror at turde paaftaa, at dette ikke hidrøvrer fra nogen Forsømmelighed fra Udvalgets Side, men at forskellige Omstændigheder, hvorover man ikke har været raadig og navnlig den temmelig store Lærlighed af Vædringsforslag, der er fremkommet, har medført, at Udvalget ikke tidligere har kunnet tilendebringe sit Arbejde. Nærværende Sag kan jo ikke betragtes — i alt Fald ikke fuldstændig — som et af de neutrale Gebeter; det har været uundgaaeligt, at de politiske Modsetninger ere komne frem gjennem de forskellige Vædringsforslag. Jeg tror imidlertid at turde sige, at dette ikke er sket i nogen særdeles fremtrædende Grad, og gjennemgaaende vil man finde, naar man ser paa Vædringsforslagene, at Partigrupperingen ikke bestemmes efter de forskellige politiske Standpunkter, som Udvalgets Medlemmer indtage, men at Grupperingen i de allerfleste Tilfælde er temmelig vilkaarlig. — Det Spørgsmaal, som under Udvalgets Forhandlinger naturligvis har vaakt mest Divergens, er selve Forslagets Hovedpunkt. Som Forslagets Hovedpunkt maa man naturligvis stille det Spørgsmaal, hvilke Straffearter der skal bringes til Anvendelse for Krigsmagten. I saa Henseende har det fremlagte Forslag fuldstændig, kan jeg sige, brudt med hele den tidligere bestaaende Retstilstand, og det Princip, som derigjennem er kommet frem, er et nyt Princip og et Princip, som her er kommet frem paa en langt tydeligere, skarpere og klarere Maade end gjennem noget af de tidligere Forslag angaaende den samme Materie, som have været til Forhandling her i Ænhæget.

Efter den nu bestaaende Retstilstand anvendes jo flere Straffe, som dette Udskift slet ikke kender, nemlig Bryggestraf, Rumslutning og Arrest i Bøie, sidste Straf som ordinært Straffemiddel. Det har nu været alle Udvalgets Medlemmer klart, at man ved at affkaffe disse Straffe vilde faae et Hul i Strafferetten, og med Hensyn til det Middel, hvorved Krigsministeren har ment at kunne bøde paa den Mangel, der derved vilde fremkomme i Strafferetten, har det staaet tvivlsomt for flere af Medlemmerne, hvorvidt det var praktisk, og hvorvidt man derved kunde naae det Maal, som tilsigtedes. Der har derfor været en temmelig almindelig Stemning for at finde et andet Middel, hvorved man kunde bøde paa denne Mangel, som man tænkte sig derved kunde fremkomme; Der har i saa Henseende gjort sig forskellige Strømninger gjældende i Udvalget, og navnlig har der været en meget almindelig Tilbøielighed til — istedetfor at bøde paa den Mangel, som vilde opstaa i Retstilstanden derved, at flere af de mest brugelige og mest virksomme Straffe affkaffedes, ved at gaa til den i Forslaget § 33 indførte Efterjænkelse — at afhjælpe Mangelen ved at indføre Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Næsten alle Udvalgets Medlemmer vare tilbøielige til at gaa ind paa dette Forslag; men jeg maa tilstaa, at jeg for mit personlige Bedkommende ikke hørte til de Medlemmer, som vilde indgaa derpaa, da jeg anser denne Straf for principstridig og ikke tror, at den vil være til den Nytte, som man har antaget, naar man indsætter den paa den Maade, hvorpaa den skal indsættes i Lovforslaget. Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse betyder jo nemlig nu det, at man derved stempler en Mand som et Individ, der ikke lader sig disciplinere uden legemlig Ligt, men naar man hæver legemlig Ligt, har naturligvis Nedsættelse i de Meniges anden Klasse en helt anden Karakter, saa bliver det en pur og stærk Vædring. Naar man nu i den borgerlige Lovgivning allerede for mange Aar siden i Praxis fuldstændig har affkaffet Vædringstraffen og i de senere Aar har gjort det udtrykkelig gjennem Lovgivningen, saa er det naturligvis i Erkjendelse af, at Vædringstraffen er en principstridig og uhensigtsmæssig Straf. Skulde man nu gaa over til at indføre en saadan Straf ved Krigsmagten, saa maatte det naturligvis være paa Grund af, at man antog, at de militære Forbrydelser i en ganske særegen Grad egnede sig for en saadan Straf, at de, om jeg saa maa sige, lagde en større moralsk Strafverdigheid for Dagen, der kunde forsvare at stemple det Individ, der gjorde sig skyldig i en Forbrydelse, som areløs eller i alt Fald som mærket med en Ret. Jeg tror imidlertid, at dette saa langt fra er Tilfældet, at man tværtimod maa sige det aldeles Modsatte, at de militære Forbrydelser gjennemgaaende i langt mindre Grad end de borgerlige